

správný, odporuje skutkový předpoklad žal. úřadu spisům, z kterých jest, jak svrchu vyličeño, patřno, že nejde o osobu uvedené kategorie, totiž o převzatého pensistu, nýbrž o státního zaměstnance, který teprve orgánem čsl. státu byl dán do výslužby a byl by tedy výrok v odpor vzatý stížen podstatnou vadností skutkového zjištění.

Hleděl-li však žal. úřad k skutkovému ději skutečnosti odpovídajícímu, jest jeho rozhodnutí nezákonné, neboť jak svrchu uvedeno, byl st-l příslušným orgánem čsl. republiky dán na dočasný odpočinek. Služební poměr, v němž byl st-l v době, když již čsl. stát svou státní svrchovanost vykonával, nebyl příslušným orgánem rozvázan. St-l je v poměru tom dosud, byť i jako dočasně pensionovaný zaměstnanec, a to čsl. státu, a jeho zaopatřovací požitky byly mu přiznány příslušným centrálním úřadem, aniž přiznání to bylo učiněno závislým na nějaké podmínce.

To patřno také z toho, že min. sprav. ve svém výnosu zachovalo st-li případně nárok na zvýšení pense podle čl. XII. zák. ze dne 7. října 1919 č. 541 Sb., předpokládajícího, že jde o státního zaměstnance čsl. státu, byť i dle systému uherského.

Zastaviv st-li další výplatu zaopatřovacích požitků z důvodu, že není zdejším státním příslušníkem, rozvázal žal. úřad de facto služební poměr příslušným centrálním úřadem uznáný, zbaviv tím účinnosti akt úřadu toho, k čemuž však v nedostatku pozitivní normy nebyl příslušný, a nemá tudíž jeho výrok opory v zákoně, pročez bylo jej zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 1846.

Administrativní řízení: Jest podstatnou vadou řízení, jest-liže vojenská pensijní likvidatura, intimující převzatému vojenskému gážístovi ve výslužbě výrok ministerstva nář. obrany o tom, že se gážístovi zastavuje výplata pensijních požitků, k výroku tomu, jenž ministerstvem odůvodněn nebyl, připojí důvody.

(Nález ze dne 16. ledna 1923 č. 20.423/22.)

Věc: Josef M. ve Vídni proti ministerstvu národní obrany v Praze o zastavení výplaty zaopatřovacích požitků.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: St-l, narozený roku 1857 a ve Vídni bydlící, byl dnem 1. srpna 1911 dán do výslužby jako generalmajor bývalé rakousko-uherské armády s titulem a charakterem a byl k své přihlášce, učiněné dne 19. března 1919 u vojenské komise plnomocníka čsl. republiky ve Vídni, převzat dnem 31. července 1920 jako tit. generalmajor ve výslužbě do svazku čsl. armády (Věstník mno č. 69 bod 698 z r. 1920).

Výměrem vojenské pensijní likvidatury v Praze ze dne 19. dubna 1922 byl st-l vyrozuměn, že se mu dle výnosu mno ze dne 7. dubna 1922 zastavuje výplata zaopatřovacích požitků na účet čsl. republiky, ježto jeho pobyt v cizině jest považovati za vystěhování.

O stížnosti podané do nář. rozhodnutí takto intimovaného uvažil nss toto:

Podle správních spisů jest obsahem nař. rozhodnutí vyrozumění resp. příkaz daný pouze vojenské pensijní likvidatuře v Praze, že se st-li další výplata jakýchkoli požitků na účet čsl. republiky dnem 31. ledna 1922 zastavuje. Důvodů neobsahuje toto rozhodnutí žádných. Důvod v intimátu se st-lem sdělený, že jeho pobyt v cizině jest považovati za vystěhování, jest důvodem připojeným k rozhodnutí tomu vojenskou pensijní likvidaturou, neboť se vyskytuje teprve v konceptu této likvidatury.

Intimát st-li doručený nelze vykládati tak, že citované v něm rozhodnutí žal. úřadu jest jen direktivou nadřízeného úřadu, na jejímž základě vojenská pensijní likvidatura vydala sama rozhodnutí jako I. instance, neboť likvidatura tato jest sice úřadem podřízeným přímo mno, není však úřadem povolaným k samostatnému rozhodování, nýbrž jen k vykonávání rozhodnutí mno a záležitostech pensijních.

Ve vylíčeném postupu úřadů shledává nss podstatnou vadu řízení, bránící jemu, aby mohl přistoupiti k přezkoumání výroku v odpor vzatého, poněvadž se nesrovnává s povahou úředních rozhodnutí, aby teprve úřad nižší odůvodňoval výrok úřadu vyššího. Při postupu takovém není patrné skutkové a právní stanovisko žal. úřadu, jehož výrok má býti předmětem přezkoumání nss-em, který může posuzovati výrok úřadu pouze v té podobě, jak byl úřadem tím vydán, nikoli však, jak byl jiným úřadem doplněn a zpracován.

Bylo tudíž zrušiti nař. rozhodnutí podle § 6 zák. o s^o pro podstatnou vadnost řízení.

Č. 1847.

Ústavní právo: O mezích zmocnění uděleného vládě zákonem ze dne 15. dubna 1920 č. 337 Sb.

Řízení před nejv. spr. soudem: Nss může abstraktní normy vydané výkonnou mocí přezkoumati jenom nepřímou, řeše určitou právní věc na základě stížnosti podané do konkrétního rozhodnutí neb opatření správ. úřadu.

Pastviny na Slovensku: I. * Vládní nařízení ze 16. března 1922 č. 105 Sb. o užívání pastvin na Slovensku je kryto zmocň. zákonem z 15. dubna 1920 č. 337 Sb. i potud, pokud recipuje předpisy nařízení ministra pro správu Slovenska z 11. dubna 1919 č. 68—19 (2944 a — prez.). — II. * Půdou pastevní ve smyslu čl. I. vlád. nař. ze 16. března 1922 č. 105 Sb. sluší rozuměti jen půdu, která se dle § 1 nař. ministra pro Slovensko z 11. dubna 1919 č. 68—2944 a — prez., oním vládním nařízením recipovaného, hodí k pastvě.

(Nález ze dne 16. ledna 1923 č. 453.)

Věc: Anežka L. v M. proti županskému úřadu v Levoči o přikázání pastvin.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím bylo potvrzeno usnesení okresní pašienkové komise Spišsko-Sobotské z 27. dubna 1922, jímž podle vl. nař. ze 16. března 1922 č. 105 přiděleno bylo maloročníkům obcí Batizovců